

Fatmira Loci

Pikturë
e
pastolisur

Poezi

Grua

Sytë e njerëzimit edhe këtë vit ju drejtuan qenies tënde. Të thuren lavde, poezi e shkrime të gjithfarlojëshme. Në emrin tënd u shkruan vepra e kryevepra të panumërta.

Edhe këtë vit, bota t'u drejtua me një larmishmëri dhuratash nga më të kushtueshmet, duke u munduar në mënyra të ndryshme të ta shprehe mirnjohjen, dashurinë apo adhurimin që ka ndaj teje.

Por... Unë heshta, Grua!

U "mjaftova" vetëm me atë urimin e rendomtë; Gëzuar 8-të Marsin, Mama! I ndrydha gjithë fjalët brenda vetës. Siç bëja atëherë kur isha e vogël, që nuk guxova kurrë, (që nga klasa e parë, deri në të tetën) të dal para nxënësve e të recitoj poezinë e Naimit, Nolit, Lazgushit, Agollit apo Kadaresë. Dhe Ti, e njihje më mirë se kushdo heshtjën time të atëhershme, por jam e bindur që heshtjën e sotshme, as që e lodh mendjën ta mësoh.

E dije që unë do turpërohesha po të dilja para klase, se vëmendja nuk do përqendrohej në vargjet Naimit, Fishtes, Nolit e as tek recitimi im, por në formen e çuditshme të këpucëve të mia; tek madhësia e tyre qesharake për atë këmbë aq të vogël, tek të qepurat e këpucës së majtë apo në shtrembërimin e thembres tek e djathta. Ose do diktonin ndonjë të arnuar të vogël në rrobat e mia. Edhe pse e bëje në mëryren më mjeshtërore këtë "ndërhyrje", syve kureshtarë nuk do mund t'ju shpëtonin këto "vogëlsira" që më mbanin ngujuar brenda tyre.

Se Ti, e dije që gjenerata ime e atyre viteve, ndoshta nuk kish mundësi të ndiqte koleksionet e modës së fundit, por ama rrobat e shkollës i kishin të reja, këpucet e bukura, e çantat e librave i ndërronin të pakten një herë në vit...

Fatet njerëzore, ndonjëherë janë të paracaktuara, dhe ne, sado që të përpiqemi, të vetme nuk i ndryshojmë dot!

Atëhere, - mbaj mend - ankohesha tek Ti, për varfërinë që ndjeja para klasës, ndersa sot, nuk di ku të ankojem për varfërinë që mdjej para teje!

Je e vetmja qenie, para së cilës ndihem e dobët! Para së cilës nuk di të flas, apo ta derdh gjithë atë lum ndjenjash që gurgullon brenda meje! Thjeshtë nuk di, edhe pse lexova Pushkinin, Dostojevskin, Tolstoin, Hygo-në, Kamy-në, Balzakun e tij... prapëseprapë, para teje mbeta e varfër.

Prandaj, pas 3 ditësh zgjodha t'i drejtohem kësaj fletushke në tavolinën e

punës. Tekefundit, e di që kjo tashmë u mësua të mbaje gjithçfarë broçkullash të njerëzimit, dhe jam e bindur që do t'i duroje edhe të miat.

-Si fillim të kërkoj ndjesë që t'u drejtova me fjalën; "Grua" e jo "Mama" por ndoshta kjo më dha më tepër lirshmëri në të shprehur.

Nuk di në do mundem ndonjëherë ta hedh në letër jetën tënde të stërmundimshme. Por... Ah, sikur të mundja! Do shkruaja për çdo fije floku të thinjur në kokën tënde, se gjithsecila prej tyre, ka një histori më vete; nuk qenë thinja të zakonshme ato tuajat! Çdo fije e bardhë, u shndërrua për shkak të një dhimbjeje; për arsye të një trishtimi, të një brengë apo një vuajtjeje të jashtëzakonshme .

E di që çdo grua që u përball e vetme me sfidat e jetës, ju desh të njihej me një realitet krejt ndryshe nga ai i paramenduari; ju desh përplasej me dallgë të paparashikuara e ta prekte nga afer këtë botë të eger e gllabëruese. Siç di që qenë të pakta ato femra që ja dolën ta kryenin me dinjitet këtë detyrë madhështore, e të mbanin përmbi supet e tyre të brishta një peshë kaq të rëndë.

Por, Ti e bëre Mama, ja dole!

Shtatvogëlsia, nuk të pengoi aspak ta përmbushje me sukses misionin tënd prej nënë dhe babai njëkohësisht. Peripecitë e jetës, mirë që nuk ja arriten të të mposhtin, por të bënë edhe më të fortë e më të guximshme.

Ndonjëherë duke bërë shaka, të kam quajtur, "diktatore" teksa të shihja që nuk lëshoje pe, për ndonjë dëshirë apo kërkesë çamarroke timen. Por u pendova shpejt, ndoshta më shpejt nga ç'pritej...

Tek ty, tashmë nuk shoh veç atë gruan e vuajtur, e të rreptë në vendimet që merr, por shoh një qenie të admirueshme (në kuptimin e plotë të fjalës, "admirim").

Tek ty, shoh ndjeshmërinë e femrës dhe karakterin e fortë të burrit; shoh shtëpijaken e thjeshtë, dhe një ekonomiste të zonjën; shoh token që po shkel përditë dhe qiellin e paarritshëm.

Tek ty, shoh gruan, të cilën bota nuk e ka njohur akoma.

Faleminderit, që je Nëna ime!

Perëndim

Ma pëkëdheli lehtë fytyrën
dhe u largua...

E unë, e ndiqja vëmendshëm
tek fundosej në det...

Nuk vrapova ta ndal, e di
s'do mundja.

Ndoshta-ndoshta, prapë rilind
në një tjetër Qytet.

Ecje nëpër kohë

Shpesh notuam n'mijëra dete
poshtë një reje që vu pritë,
Në xhep morëm grimca shprese
veç të shihnim pakëz dritë.

Errësira prej shumë vitesh
fushat keqaz mban zaptuar.
Më kot lodhesh, përpëlitesh
prapëseprapë mbetesh rrëzuar.

Këmbadoras ndoshta erdhëm
nëpër shekuj, nëpër mote.
Lundërtar, të paktët mbetën
nëpër ujërat e kësaj bote.

Sa edhe Qielli, dhembshurisht
qan për fatet kaq idjote,
Kur Makbethi, pabesisht
merr nën këmbë një copëz toke.

Ngritëm sytë, të shohim tjerët
teksa ngrihen ditëpërditë.
Në an' tjetër rrinë të mjerët
ku nga skamja, mbyllin sytë.

Teksa ecim, përmes detrash
n'atë varkë të bërë prej letre,
Në mes dallgësh prej gënjeshtresh
projektojmë një fije jetë

Të pres

Të pres, në kafenen' e mëngjesit
Ku ëndrrave dikur u jepnim jetë,
Tek ai shkëmb në breg të detit
Ku dallgët ngriheshin lart në qiell.

Të pres, pranë rrjedhës se lumit
Ku qendron vark' e dashurisë,
Aty ku ndjenjat i përkundnim
Ku tani në heshtje i flas vetmisë.

Të pres, tek malli ynë i pashuar
Tek burimi që sot veç lot pikon,
Të pres tek puthja e pa dhuruar
Tek dielli që s'lind, veç perendon

Vetëm ata...

Vetëm ata, ecnin nëpër shi
e bota rreth tyre gjithnjë sillej,
Dashuruan gjer në marrëzi
qielli flak' e zjarr për ata ndizej.

Vetëm ata, erërat i duruan
e nuk u rrezuan nga asnjë stuhi,
Te kapur dor' për dore udhëtuan
nëpër shtigjet e jetës, në përjetësi.

Vetëm ata, jetën dashuruan...
I dashuroi dhe vetë jeta, ata të dy.

Rutinë

Ranë edhe sot të njëjtat këmbana
Mëngjesi, përsëri erdhi i trishtë
Retë dalëngadalë filluan të zbrazen
Si një puhizë, mbi lëkuren e brishtë.

Qyteti edhe sot u zgjua si dje
(Ose më mirë, si shumë koh' më parë)
U bënë kaq vite, s'ndryshoi asgjë
Të njëjtët manekinë, përmbi trotuarë.

Të njëjtët aktorë, i njëjti spektakël
Dhe shfaqja e sotme, e njëjtë përsëri
Të njëjtat fyryra, strukur nën maska
Në teatrin e Jetës, mbetur ngjyrë gri.

Dhjetor i trishtë

S'dëgjoj më telat e kitarës
asgjë, askund nuk pepetin,
Veç ky shi, në xham t'dritares
mbet e vetmja melodi.

Mungojnë tingujt e violinës
apo, një e bukur poezi...
Në çdo notë ndiej një dhimbje
si e Dhjetorit, ftohtësi.

S'dëgjoj njëri sharkisë t'i bie
jeta humb' ritmin e saj,
Veç këmbanat e një Kishe
këmbojnë, atje lart në maj' ...

Atmosfera duket kaq e zbehur
sikur s'ka festë këtë fundvit,
Njerëzit, ecin si të vdekur
ky Dhjetor më ngjan i trisht'.

Ajo

...bëri qytetin të çmendej pas saj,
njerëzimin mbare t'a dashuronte!

Ajo

...bëri lulet të çelin në janar,
i dha driten mëngjesit, të agonte.

Nuk mund ta dish...

Nuk mund ta dish se si jeton, një shpirt kaq i mjerë,
Si rrëzohet, e ringrihet, pas çdo renie në humnerë...
Se si mbytet nëpër terr e fshin lotët nëpër natë,
E mëngjesit i buzëqesh, dhe pse dita nis e ngratë.

Nuk mund ta dish se si beson, ky shpirt krejt i pafaj,
Si vdes edhe ringjallet, pas çdo vdekje, më pastaj...
Se si ecen tok me dhimbjet, me mjerimin përqaftuar
E prapë, rinis me bindjen: -Jeta është një, duhet jetuar!

Jooo s'mund ta dish! Askund, nuk mund ta kesh lexuar!
Mos shfleto librat e botës, në sytë e saj e gjen të shkruar.
Po nëse s'mundesh t'i lexosh, nëse gjuhen s'ja kupton
Mos u lodh më kot të shkruash, penë e jote nuk mjafton.

Se kjo s'kerkon filozofi, nëse dhimbje s'ndjen në zemër
S'mjaftojnë vargjët prej poeti, nuk mjafton i yti emër...
Duhet veç një copëz shpirt, të gjesh atë që mendja s'gjeti
Pastaj, merr penën e shkruaj, n'mes poetësh do jesh Mbreti.

Ishte fundvit

Kur të ndizen yjet: -“aty s`do jem”
(As në zarfin e kutisë postare).
Fjollë dëborë mbi trup do ndjesh
Nga çastet e pritjes, vetmitare...

Ndërkohë, mendimi: -“kam gabuar”
Do mbes` dhimbje, shpirtit fshehur.
Kur qiejtë, krismat t`kenë filluar
Një lot në germa, do jetë derdhur.

Atëher`, kur të tjerët do t`festojnë
 (“Këtë që lind”, apo, “Atë që vdes”!)
N`mes fletësh, orët do të t`shkojnë
Duke kërkuar, një fije shprese...

...

Pastaj, prozen do t`kesh mbaruar
E qelqet përreth, të thyhen nder sy!
Pas perdes, xhamash mjegulluar
Ndoshta, më ndjen, si fllad aty...

Lamtumira...

Një fundpranverë, the- "lamtumirë"
ike, kokën pas s'e ktheve
Na e solle vjeshtën pa mëshirë
shirat pa ylberë jua solle qiejve.

Po vallë, s'të dhembti fjalë e shkretë
dhe buza nuk t'u drodh aspak?
Mbi supe s'të rëndoi të ikesh vetë
në shpirt, a nuk ndjeve pak merak?

Nuk ndjeve trishtim as dhembshuri
teksa jeta na ngrysej para syve?
"Lamtumirë e shtrenjta dashuri"
Mjaftoi një plumb, t'na vrisje të dyve!

Kujtimet

S'më lejuan të t'hedh një grusht me dhe,
as në ditën e fundit pranë teje s'më lanë.
Këta njerëz mediokër, me lotët rrëke
të varrosen të gjallë, e për së vdekuri të qan!

Të kishin rrethuar nga të katër anët,
me lule ndër duar, atë ditë të përcollën.
Dhe lutjen e fundit ta bënë tradhëtarët,
trëndafilat e bardhë, mbi varr, ty t'i hodhen.

Nuk qava! -çuditërisht, nuk qava atë ditë
veç shihja teatrin që luhej rreth teje!
Ata të thurnin vargje për gjithë dashuritë,
unë puthja kujtimet, që silleshin rreth meje.

GABIMISHT

Prej kohësh bëjmë, sikur u harruam
Apo, sikur s'jemi njohur
Me ndoshta kurrë!
E nëse rastësisht
Na kryqëzohen udhët
Secili prej nesh, merr një tjetër udhë!...

Ti, i buzëqesh femrës që ke në krah,
I ngjitesh pas trupi
E kushedi se ç'i thua -
Ndonjë pëshpëritje të ngrohtë dashurie
Ose, fjalët standarde
- "Zemër, të dua"!

Unë vazhdoj udhën që s'di ku më çon,
Me një imazh, që si hije
Më ndjek skaj-me-skaj...
Kjo mendje e shkretë
Që vazhdimisht veç gabon,
Përsërit herë-pas-herë, "fjalët e asaj"!

Ndodh...rrallëherë në fakt,
Por ndodh që shihemi...
(Dhe pse jemi banorë të të njëjtit vend)
-Që gjatë kësaj kohe,
Të mësojmë përmendsh aktrimin
Nëse, rastësia na ndesh në një kënd.

Ti, si gjithmonë -"i lumtur pranë saj"

E Unë...

"Një e huaj" që ecën qetësisht!

Asnjëri s'gabua,

S'kemi bërë asnjë faj!...

Por, ndoshta u njohem

Krejt gabimisht...

DETIT

Më duken oret kaq të gjata
kur buzës tënde i gjendem larg,
S'mbarojnë kurr' dita as nata
poezia nuk ka varg...

Më duken ditët monotone
kur aromen nuk t'a ndjej,
Nepër shtigjët e memories
diçka nga ty, kërkoj të gjej.

Më duken netët, përjetësi
kur më mungon freskia jote,
Të kam të vetmen dashuri
o mrekulli e kësaj bote.

Dashuritë e mëdha

...nuk veshën, fustan nusërie
as unazat s'i këmbyen,
S'mbajnë kostum të dhëndërisë
valsin kurrë nuk e kërcyen.

Nuk kanë dasmë, as dasmorë
valle s'kanë e as aheng
Në jetë mbeten veç dashnorë
mbeten, shpirtra të lënë peng.

Kurorën se mbajnë përmbi kokë
para Altarit më nuk dalin
Një herë u betuan ata në Zot;
-se zemrën askund nuk do e falin.

Dhe në ecshin udhëve të argjendta
gurë sizifi mbajnë mbi shpinë
S'ju qajnë sytë, por u qan zemra
sa herë mendojnë për dashurinë.

Të pathënat...

Ndonjëherë, më trembin ikjet
Ato të heshturat, pa fjalë
Se Ne, nuk na ndajnë grindjet
Por, të pathënat na ndajnë...

Pritje në Aeroport

Krejtësisht e vetmuar
në Rinas (Aeroport)...
Me plot njerëz që vijnë
e që ikin plot.

Unë veç rri e pres
(pres dikë t'më vij)
Shoh shumë përqafime
e lotë nëpër sy...

Drita fenerësh ndizen
taksitë, ikin e vijnë
Me shpresë I ndizja yjet
që tokën pak ta ndrijnë...

Por, ngadal' të gjithë largohen
ky qiell sërish' u nxi.
Veç Unë dhe Nënë Tereza
s'leviznim që aty.

Ndoshta, dhe Ajo priste
ndonje engjëll, kushedi!
Shoqëroi vetminë time
mbështjellë me pardesy...

...

Nuk I dua Aeroportët
që nga ajo ditë,
Të trishta mbetën pritjet
Dhe ikja mbet e trishtë.

Tragjikomedi e pleqërisë

E ndërkohë që...

Ata vazhdojnë t'i përgojnë;

-mbetën vajzat pa martuar!

Me tragjikomedinë e tyre

shpeshherë më vjen të qesh!

Mbrëmjeve, luajnë rolin;

-e kavalierit të dashuruar.

Por, në kafenetë e mëngjesit

s'u rezistojnë të gjerët pleq.

I ndjekin hap-mbas-hapi

madje, bëjnë edhe premtime.

Lënë numrat e kontaktit;

-"facebook, e-mail dhe telefon"...

Harrojnë diçka të mjerët,

se... femra nuk është kaq naive!

Por, ndodh që dhelpërisht,

me lojra plakun e tundon.

Të mjerë

E megjithatë, vazhdojmë të shkruajmë,
guxojmë të flasim për dashurinë...
Sa herë qajmë ikjen e diellit muzgjeve,
nën perden e natës, lotët i fshijmë.

Fillojmë dialogun me Hënën dhe Yjet,
me heshtjen, në netët e vrenjtura me shi.
Zhubrosim çarçafët, të errëtat mendimet
e në orët më të vona, dorëzohemi të dy.

Me lindjen e diellit, zgjojmë krenarinë,
ecim kryelartë, si Zotat e Olimpiti.
I dhurojmë qytetit, të ëmblën, mirësinë,
dhimbjen e fshehim, ne skutat e shpirtit.

Botës i dhamë, ç'është për t'i dhënë
nder shekuj ritet, i ndoqem brez pas brezi.
Para Perëndisë, ne mbetem të njëjtë,
të ftohtë na zë mbrëmja, të akullt mëngjësi.

E megjithatë, Ne vazhdojmë t'i shkruajmë
në pusullë pa adresë, e hedhim ndonjëherë.
Ndoshta, përjetësisht jemi denuar të vuajmë
edhe vetë dashuria, na quan; Të mjerë!

Atë ditë...

Atë ditë, buzë detit
ecnim bashkë të përqafuar,
larg nga zhurmat e qytetit
ne të dy, të dashuruar.

Ah, se ç'ish një fllad pranvere
që kaq lehtë na përkëdheli,
ju dorëzuam asaj ndjenje...
tek buzëqeshjet ajo ngeli.

Shpeshherë

Shpeshherë, i jam betuar vetes;
-se s'do e formoj më numrin tënd.
Po ç't'i bëj zemrës që s'më bindet,
ç't'i bëj kokës që nuk nxën mënd?

Shpeshherë, vetës i kam premtuar;
-do ta harroj, për të s'do qaj.
Po s'lashë sekondë pa të menduar
prapë veten qortoja pa bërë faj...

Shpeshherë kam thënë, -do iki larg
me distancën ta vras këtë dashuri.
Po gjithnjë më thërriste i njëjti prag,
nuk munda t'i shuaj, ndjenjat për Ty!

Tre dolli...

Do ngre dolli për dashurinë
për çastet e bukura që jetuam,
Do ti flas natës për lumturinë
dhe pse ajo mbeti; “kohë e shkuar”.

Për tradhëtinë do ngre dolli
do ta uroj për gjithë fitoret,
Gëzuar do bëj edhe për Ty;
-ta gëzoni, çmimin që morët.

Dolli do ngre sonte për jetën
e për gjithë kujtimet e kësaj date,
Pastaj, fort do qesh me vetën;
për Tre dolli... Të kësaj nate.

Vargje kushtuar Nënës

Ndoshta, s'jam siç më dëshiroje
S'mund të jem aq e përkryer.
E di! -Një më të mirë ti meritoje
Shumë mirë e di, të kam zhgënjyer.

Ti ëndërroje si çdo grua tjetër
Për vajzën tënde, një fat të mbarë.
Sapo t'i mbushte njëzet vjet -
T'i vinje kurorën përmbi ballë...

E sot, kur të shoh të heshtur Nënë
(Ah, kjo heshtje e madhërishme!)
Tek ti më ther çdo e pathënë
Por më beso, nuk mundem ndryshe.

Të kuptoj mirë kur pëshpërit nën zë
-Ç'është ky fat, që t'rezervoi jeta!?
S'e kishe menduar më parë këtë gjë
T'më lexosh emrin nëpër gazeta!

Ty, të duket e çuditshme e imja dëshirë!
E vret mendjen me orë e orë të tëra...
Për të voglen tënde nuk të vjen mirë
Teksa humb kohën, duke shkruar letra.

Por, dëgjomë e shtrentja nënë -
Se nuk është turp kur shpirti shkruan.
Vajzë - djalë, ne jemi njerëz, të njëjtë
Njësoj luftojmë për atë çfar duam...

Por, ndonjëherë...
Më vjen keq, o e bukura ime
Që s'munda të jem ashtu siç doje Ti.
Vërtetë dua Natyren, Detin, Poezinë -
Por, Ty të kam, më t'madhen dashuri.

.....

Teksa shkruaja vargjet, kujtova një poet -
Sergej Esenin-in, nga e largëta Rusi...
Letra shkruar nënës, në shpirt më pat mbet
E ndjeva pran' dhe sot, tek shkruaja për Ty!

Mall...

Dhe pse qielli qante atë ditë pa pushim
Ajo, qetësisht rrugën vazhdonte...
U ndal të vendos lule në një vendvarrim
E teksa largohet, puthi balten e asaj toke!

Moskohë

Stinët, vijnë tmerrësisht të ngrysur
në këtë shekull,
Vijnë të zbrazëta, si vetë qiejtë
pa krahë në fluturim...
Madje, edhe gjethet, bien si ca fjalë
të hedha nëpër mjegull,
Në mëngjeset e pa mëngjese
e në agimet, pa agim.

PRITJE...

Të prita me ditë, sa dhe ditët u bënë vite
E mbrëmjeve...
Mbështesja kokën tek një yll!
Dhe pse errësira i ngjante times pritje,
S'rreshta kurrë së shprehuri, një dëshirë...

Nuk kërkova kukulla, si çupëlinë e vogel.
Ëndrra ime
Ish' e madhe, ish' mbi çdo njeri!
Se as bota përreth meje
S'ishte e përbotshme!
Ajo, kish veç dhimbje, t'pafund e t'pa kufi...

Pritje...
-Se Ti nuk erdhe...
As në ditën e parë të shkollës,
As kur ndërruam banimin,
Kur ikem nga ai fshat!
Pritjet në mua, po bëheshin të zakonshme
E brengat e shpirtit
Më vuloseshin, në shtat!

E si e "rritur" e asaj kohe
Gjithnjë veç pëshpërisja...
-S'duhet t'jem qaramane, nuk jam më fëmijë!
Dhe pse bashkë me vitët
Veçsa shtohej dhimbja
Jetova, me t'vetmën shpresë -
"Një ditë, Ai do vije"!

.....

Por Ti, prapë s'erdhe! E Unë i bëra 18-të...
Koha, shumë gjëra tek Ne i pat ndryshuar.
Kuptova që -
"Pritjen", s'mund ta pres një jetë,
Që n'mes kraharorit tënd
T'mbështillem, përqaftuar!
Derisa një ditë...
U gjenda përballë mbretit!
Dhe pse tashmë e rritur, lotova si fëmijë.
Ohh, sa më kish munguar, një -
"Erdha princeshë e babit!"
E Ty, shpirti të digjej -
"Pse s'vjen, e shtrenjta bijë"?!
"

Zbrazëti

I grisa ndjenjat
Kujtimet i zhubrosa,
Rrugicave endacake
Në ngrica e në shi...
Qytetët e tejmbushura
Brohorisnin turmat,
Dëgjoja veç jehona
Nëpër rrugët pa njëri.

Zhurmat, ulërimat
M'u larguan pakuptuar,
Ngjyrat mbeten ftohur
të zbehura përsëri.
Larg nga malet, detet
Me milje udhëtuar,
U ndala në një qosh'
Të horizontit gri...

Si një imazh

Ky tik-tak i orës si çdo ditë
dhe sot thërriste për t'u zgjuar,
me imazhin tend m'u hapen sytë
si një mirëmëngjes, për t'më uruar.

E prapë, kur dal para pasqyrës së vjetër
më shfaqesh ti si një vegim,
aty në një qosh duhet të jesh patjetër
e në mos jo, vjen si kujtim.

Dalëngadalë po iken dielli
muzgu ka rënë këtë buzëbrëmje,
ca re të lehta yjet i fshehin
por, s'ma fshehin dot fytyren tënde.

E prapë në gjum kur rashë të fle
ti vazhdon t'më qëndrosh aty përball'
dhe psë ka kohë që pranë meje s'je
më ndjek nga pas... Si një imazh.

Më fal...

Më fal...

Për oret e pritjes
e për netët zgjuar,
me receptorin ngritur
veç zërin t'më dëgjosh...
-Për fjalët e pathëna
e letrën e pashkruar,
për friken e një femre
që Ti s'munde t'a kuptosh.

Më fal...

Për lotët e kristalta
mbi buzën e paputhur,
për ndjenjat e ndrydhura
nga kjo fajtoje e pafaj...
-Për ndrojtjen e gruas
me zhgënjime supesh rënduar,
për "frikacakët" që s'guxuan
dhe për ndarjen, Ti, më fal.

Ty...

Mirmëngjes, të them çdo ditë
dhe pse je larg e dot s'të prek,
po kur shoh ty më ndrijnë sytë
i ëmbli flad nga pas më ndjek.

Më jep shpresë në çdo mëngjes
ty të kam idhull, perëndi.
Sa herë që lutem e kërkoj ndjesë
syt' gjithnjë, drejtoj nga ti.

Të ndjej afer dhe kur nuk jam
aty pranë teje të të puth,
në mendime shpesh humbas
kujtoj të paren, puthje në buzë.

Se unë e putha buzën tënde
që herën e parë kur të pash ty,
e kujtoj si sot, atë mbrëmje
se i njejti zjarr me djeg në gji.

Po ndonjëherë s'kuptoj as vetën
përse, kaq thellë jam zhytur aty ?
Kur mirë e di që s'ta njoh mendjën
por, shoh që zemra s'paska sy.

Agon bukur dita, kur vij drejt teje
më jep bekimin dhe kur jam larg,
të kam si gjakun që rrjedh nder deje
Ty, o Det i bekuar, me i bukuri varg.

Po të duash Ti

Po të duash Ti, Unë të fal Qiellin,
Yjet edhe Hënën në Tokë i zbres për ty!
Të fal gjithësinë, Detin edhe Diellin...
Dashurinë e pafundme, po të duash Ti!

Të ndarë...

Të ndarë nga gjaku
nga njerëz që duam,
Të ndarë ishim dje
jemi edhe sot!
Dashuri të mëdha
larg iken, mërguar...
Një ndjenj që gërryen
një shpirt që derdh lot.

Thua do shihemi
një ditë përsëri?
Thua, do jemi
sërish të bashkuar?
Ta shuajmë mallin
që djeg në gj...
Lumturinë, ta mbajmë
fort përqafuar!

Apo, lumturia
s'është veçse një çast?
Askush s'e kuptoi
askund nuk është parë!
Jetojmë mes kujtimesh
brençës edhe lotit.
Ishim kaq pranë
por, tash jemi të ndarë!

Simfoni Funebre

Dergjet përmes detrash shpirt' i saj,
Trupi ecën qetësisht asfalteve.
E sa herë qiejtë shkrehën në vaj,
Gjëmojnë këmbanat, Katedraleve.

Rënkojnë takat udhëve t'mermetra,
E ftohtë, e akullt ngrihet madhërisht,
Vë n'akord violinat më të vjetra -
"Simfoni funebre", luan qëllimisht.

Nuk di, në vajton ty apo vetveten,
Apo, përqesh boten sy ndër sy!
S'di, në është' e gjallë apo e vdekur,
Mos ndoshta, çmenduria rron aty!

Besomë

Një ditë të pata thenë;
-Se asgjë s'më ndan nga Ti,
me mijëra milje larg të jem
do të t'kem si lot nder sy.

Siç duket zemra diçka ndieu
kur e bëri atë premtim...
Rrjedh' e jetës të çoi larg meje
por, Ti prapë mbete shpirti im.

Besomë;
-Çdo çast, Unë jam aty
në ditë gëzimi e nëpër festa.
Jam në krahun tënd të djathtë,
rri e veshur me të zeza.

Në raste trishtimi, përsëri
jam aty të t'i fshij lotët,
dhembja jote më ther në gji
dhe pse të kundërta, ishin polet.

Të ndjek në ditët, tua të zymta,
në netët tuaja lajkatare...
Ku tradhëtisht e shuan epshin
aty ku me ndjenjat, bëhen pazare.

Të ndjek nga pas, zemra e thyer
ndoshta, e vetmja që t'ka dashur!
Është kjo femër e zhgënjyer
me lot ndër sy e zemërplasur

Besomë;
-Që gjithmonë do jem pranë teje
në të mirë, e në të këq...
Jam betuar para Zotit!
Por, pa Dhëndër, si për dreq!

Poezisë

Sa herë lexoj një poezi të mirë
(ndonjë lirikë për dashurinë)
Në shpirt më ndizet një dëshirë
të shkruaj ca fjalë, për Poezinë.

E ha çdo germë, e kapërdij
nga vargu vdes edhe ringjallem.
Pik' për pik' trishtimin pi,
ku më pas nis, të loz me fjalën.

Ndonjëher' mendoj; "Të jem Poete"
e dua kaq shumë fjalën e lirë,
Sa herë humbas, në vargje tretëm
më pas, ta shkruaj, seç kam dëshirë.

Si pëllumb i mirësisë

Si një pëllumb i mirësisë
u nise drejt vendlindjes tënde,
Ashtu siç kthehën dallëndyshet
drejt folesë, në ditë pranvere.

Por ti kishe shumë më tepër
me vite të tera larg, mërguar,
Për ty mall' kishin tokë e Etër
se ke një jetë, në dhe të huaj.

Kaq shumë vite larg vendlindjes
por tokë e huaj s't'u bë kurrë nënë,
Kërkon të kthehët, biri i Shqipes
të shuaj mallin... Për Mëmëdhenë.

Si zog shtegtar ti fluturove
e aspak s'të lodhi rrugë e gjatë,
Nënë që të priste, lumturove
tha; Im bir, u kthye prapë.

Shkëlqenin sytë nga gëzim' i tyre
se zemrat fort qenë përmalluar,
Të uron sot nëna, o bir Shqipes
kudo të shkosh, qofsh i bekuar

"Diktatorit"

Shpeshherë deshira për t'sunduar
Të bëri diktator!
Të japesh urdhëra qe mësuar
Anadaj, s'të vinte zor.

Nuk pat gjini, as moshë, as fe
Që të t'vërë në vij'
Nuk di kë emër mund të t'zë
Që ta përngjaj me ty.

Jo-jo! Nuk është' Hitler, as Mussolin
Se rasti yt është' tjetër.
Ata kërkuan t'kishin lavdinë...
Ti mban veç laps e letër.

Por, t'grisësh imazhet nëpër vepra
Ngjan pak e shemtuar.
Ndoshta pendohesh - gjër tek tjetra
-Portretin mban shtrënguar.

Më pas, shikimesh vjen kaq ëmbël
Çdokush mund të t'afroj.
Por krejt papritur e ngjyros penen
Me atë të zezën boj'!

Prandaj, shpesh kthehëm qetësisht
T'kuptoj diçka më tepër.
Se mos fundosesh gabimisht
N'atë, të hidhur vepër.

S'dua t'humbasësh, dhe pse e di
-Kërkon t'jesh sundimtar!
T'mundja, dhe qiellin, zbrisja për ty
Të t'shijja fitimtar.

Në fletët e një libri

Në fletët e një libri, të gjeta
Të ndjeva germë pas germë
Të putha!
Jetova, gjatë jetova sa jeta
Një ditë librin e mbylla
Të humba!

POETËT

Ata nuk japin vetëm vargje
të falin zemrën ëmbëlsisht!
Nëse në shpirt nuk ndjen paqe
për ty digjen, dhembshurisht.

Ata nuk bëjnë veç poezi
po malin fushë e fushën shkëmb.
Me vargjet bëjnë dashuri
të mishërojnë, në më t'bukurin shpend.

Ata të gdhendin nëpër libra
të bëjnë pikturë të erotizmit.
Për ta, Ti je vetë dashuria
je Mbretëreshë e frymëzimit.

Para potretit tënd ringjallen
e perëndojnë në tëndin prehër.
Për ty në letër ata shkrihen,
muzë e tyre, mban emrin –FEMËR.

Rrëfimi i një babai...

Ndoshta s'e kam dashur siç duhet nënën tënde
-i drejtohet babai një ditë vajzës së tij; -
E adhurova thjeshtësinë e asaj femre
po një tjetër e kam dashur, veç për dashuri.

E beson bija ime? Se ajo fort mirë e dinte!
E vazhdoi t'më mbante, në pëllëmbë të dorës;
Madje, ndonjëherë e përshëndeti dhe si mike
të dashuren time, "bukuroshen e Kosovës".

Me t'vërtetë këtë vajzë, e kam dashuruar
po femra si nëna jote, vendi jo nuk ka;
Ajo më ishte shoqe, dinte t'ishte edhe grua
por i iku e gjithë jeta, me një maskara.

Unë nuk dita ta dua siç duhet nënën tënde
Ajo, s'meritoi të ikte kaq shpejt nga kjo botë;
Në zemrën e saj, nuk kish' vend për urrejtje,
më dha veç dashuri, e unë, i fala vetëm lotë.

Vendosa të rrëfehëm, tek Ty, sot bija ime,
dhe psë shumë mirë e di, mund të më urresh;
Por që nga ikja e saj, Ti je motiv i jetës sime,
se ajo më la një engjëll, t'më mbaje në këtë jetë.

Dhimbje

Befas, shtëllunga resh filluan t'valviten,
ma errësuan qiellin, në këtë meskorriku.
Me hidhërimin tënd shpirtrat u tronditen,
nga larg t'ndjeva lotët, rrëke nga qerpiku.

Ah, sikur t'i lehtësoj pak dhimbjet moj mike,
po me ç'germa ta njollos këtë fletë të bardhë?
Gjith ç'shkruaj, është kaq e pafuqishme,
para kësaj drame që s'përshkruhet me fjalë.

U rrite para kohe, (shpejt u bërë grua)
tu desh t'i bëheshe nënë, asaj që të lindi.
Veç mbi gjoksin tënd, dhimbja ju lehtësua
e Ti, herët kuptove, ç'është roli i një prindi.

Ditët, nuk lindnin më, me lapsa nëpër duar
edhe librat u harruan në çantën e shpinës.
Lojrat, i mbetën asaj stinës së munguar
të një bote që sillej, rreth lotit, e dhimbjes.

Derisa një ditë, dhe qelqet do t'thyheshin
e ajo do t'merrte, rrugen drejt parajsës...
Do hapeshin digat, nga shira të rrëmbyeshëm
ku më pas nga qielli, Ajo nis të t'mjekoj' plagët

Lëndimet

Ndonjëherë njerëzit
të lëndojnë dhe pa kuptuar
Pastaj trishtimin përqafojnë
-ndjehën të zënë në faj...

Kuptojnë - që s'kapërdihet
më ajo kafshatë e mallkuar
Shohin -se sa pak vlerë
kanë njëmijë e një - më fal.

Një copëz jete

M'i erdhe ëndrrës gjysmë i vdekur
Kërkove pak mëshirë,
Gjithçka e gjallë përtej kish mbetur
Mbi buzë një lot i ngrirë.

Përhumbur the, ca fjalë të trishta
Sikur ky të ish fundi,
Të gjitha shkresat vinin të brishta
-Kjo jetë, shpejt më mundi!

Shigjetë në zemër ra kjo fjalë
Lëshoi, jo pak tërmete,
Duhej t'vrapoja nëpër andrallë
T'lehtësoja ato derte.

Është e çuditshme loj' e fatit
Kur të rrëzon përdhe,
Një Nënë vajton renien e djalit
Dhe pse, ajo s'është më!

Përpara syve, m'vinte legjenda
Si Kostandin i kthyer,
Ndonjë premtim mbante përbrenda
Kjo grua, mosh' e thyer.

Njëmijë mendime m'sillen rrotull
Nga t'shkoj më nuk e di,
Gjithnjë ndëshkimi përmbi popull
Më vinte, sterrë i zi.

Të kthehem pas, tani nuk mundem
Se koha më s'më pret,
Më ndoshta, shtigjeve përhubem
Por, mundimi pak më vret.

Përmes udhnajës, shpirtplagosur
T'i lë matanë lumenj e dete,
Edhe pse shpresa ngjan e sosur
Dua të t'jap, një copëz jete.

Dhe vjen një ditë...

Petalet ranë, lulet u vyshken
Kjo stinë u zbeh në mespranverë,
Ca re mizore sikur s'më binden
Më çojnë nga lart dimra të tjerë!

Dhe krejt paftuar, ditë e fundit
Vjen pabesisht si një ndëshkim,
Pasi rrëmben çdo pjesë të trupit
Kërkon të fshij dhe emrin tim!

Në vend të zogjve, përmbi kokë
Tashmë më vjen një korb i zi.
Siç mora dhimbjen nga kjo botë
Ja lashë dhe Unë, k`të poezi...

Ndoshta

Ndoshta një ditë do të kthehësh
e këtu do t'më gjesh duke të pritur,
nga sytë e mij ti do rrëmbehesh
por unë tashmë, do të jem plakur.

Flokët do jenë zbardhur nga pritja
e rrudhat në ballë do më jenë shtuar,
në sytë e mij do lexohët dhimbja
për gjithë ato vite që ti ke munguar.

Ndoshta, në ditën që Ti do vish
do më gjesh në stolin tonë të vjetër,
një puthje, do ma rrëmbesh sërish
po tashmë do jemi në -një kohë tjetër.

Ti do më shikosh pak i habitur
e nga sytë e tu do të rrjedhin lot,
kur të shohësh trupin e drobitur
do ndjehësh keq për ç'ka ndodhi mot.

Ndoshta do qajmë kokë më kokë
e pastaj do puthemi si të çmendur,
ndjenjat kurrë s'do të njohin moshë
në dashuri nuk ka; Të rinj - Të vjetër.

Pastaj, do flasim gjatë për vitet tona
do tregojmë për kohën që s'jemi parë,
do qajmë për mëngjesët, e oret e vona
pastaj...

Ndoshta do qeshim si dy të marrë.

Fletës së bardhë

Qendrova larg fletës së bardhë
larg realitetit, për ditë qendrova
Dhimbjes nuk desha më t'i flas
por, as lumturinë s'e përqafova.

E si ta vrisja trishtimin e mjerë,
në ç'lumenj ta hedh këtë merzi?
Kur s'e mbajnë; dete, as oqeanë
kokëulur, gjithnjë kthehem aty.

Shpeshherë, ndjehem keq para saj
para lapsit, që më dridhet nder duar
Mendoj; kë duhet të bëj me faj
për vargun tim, të dëshpëruar!?

Edhe sot, ju afrova e turpëruar
mbas kaq ditësh lënë në "harresë"
E putha, si dashurinë e munguar
dhe prapë e njolloso, me bojë të zezë!

Pikturë e pastolisur

U lartuan edhe kullat e qytetit tim!
Çdo ditë përmbi krye
U vihet një gur më tepër...
Përreth, në mes të shkurreve
Ku shkruhet; -"gjelbërim"
Ca zogj nëpër kafaze
Këngëzojnë, një kryevepër.

Fshatin, i'a besuam lisave kryelartë!
Arat i lamë djerr
Se ashtu na ndihu Zoti.
Atë që gjente syri
Në një të largët Hartë,
Tashmë e shkel dhe këmba
"Bekim" ky, prej qëmoti...

Udhët, shtrihen të drejta, si vizore!
S'ja dëgjojmë më eren tokës
As kur bie shi...
Shkruajmë nëpër qelqe
(Pa libër, pa fletore)
Aty shfletojmë mesjetën
Si edhe, shekullin më të ri.

Në vend të Mozart, dëgjohet tallava!
E sa për Da Vinçin
Njësoj si t'mos kish lindur...
Fryhen-shfryhen buzët
Ekraneve të mëdha,
Në fund, ç'ish Mona Liza?
Përveçse: -"portret i pastolisur"!

Kështu pra,
Para kohe e thinjem dhe natyrën!
E për ta riprodhuar
E mbollem në një gotë...
Nuk di, në bëmë të keqen
Apo më të mirën,
Por, kjo tablo dramatike
S'më ngjan aspak e plotë!

Jeton mes engjëjsh

Ai, jeton mes engjëjsh
ikur nga kjo botë,
La pas një mal me dhimbje
një oqean me lot.

Ecën nëpër qiej
në mallin e pafund...
Ngre kokën lart e ndjej
e shoh atë gjithkund.

Vjen fladeve të mëngjesit
muzgjeve qetësisht!
Nuk mundem as ta pyes
pse ike, pabesisht?!

Nuk kam guxim t'i them;
përse vetëm më le?
-Kur ti fort mirë e dije
pa Ty s'më mban ky dhe.

Kjo tokë m'u bë e huaj
as gjuhen më s'ja di!
Ditët ngjajnë me muaj
pa shpresë, pa ngrohtësi.

Ti, ike drejt parajsës
ne udhët e mirësisë...
Unë mbeta mes demonësh
nën maskat e njerëzisë!

Mban shumë kjo tokë

Pabesi...
mban njerëz!
Urrejtje...
ka njerëz!
Tradhëti...
prapë njerëz!
Shpirtzinj...
ohh, sa njerëz!
Kjo tokë mban shumë!
Njerëz!?
Vetëm njerëz nuk ka!!

Në Shkup...

Nën urë, "Vardari" vërshonte turbulluar
pak më tutje, yjet zbrisnin mbi shandanët.
Kalldrëmeve shëtisin ca sy të pikëlluar
si tu kërkonin heronjve, t'linin piedestalet.

Në fund, e ç'ju duhej tërë ajo madhështi
kur brengat gurgullonin brendive njerëzore?!
Edhe qiejtë, më mirë t'mos ndillnin nostalgji
nëpër pikëla kristalesh, të rëna prore...

Apo, ndoshta qëllimisht ironizonin fatët
këmishen teatrale, që mbante përmbi supe!
Ku: -
Njëra mënge arnonte skenarin e një drame
e tjetra, ilustronte, fjalorin e një gjuhë...

Kafshatë mjerimi

Një kafshatë të hidhur sot më dhanë
e kapërdiva, ju buzëqesha,
Ndonjëherë duron fort ky shpirt' i ngratë
që nuk pëlcët, kur i ngërdheshët jeta.

Një kupë me hidhërim, plot ma mbushen
pa e trazuar me ujë a diçka tjetër,
Nuk munda të flas, e kisha të humbur luftën,
s'e mendova dy herë, e piva atë zeher.

Dhe mora rrugen time drejt dëshpërimit,
si një mëkatore, e denuar pa shkak,
Çuditërisht s'i urreva as në gllënjkën e helmit,
përqafova trishtimin, që më ish ulur mbi prag.

Një Mikes...

Atë ditë, kur letrën tënde lexova
një lëmsh i madh m'u mblodh në fyt!
Me dënësë lotët mbi fletë lëshova
trishtimin ndjeva t'më avitej në shpirt.

Ndonjëherë mendoja; është' veç një letër
ose, ndonjë trillim prej shkrimtari...
Asnjë germë s'e doja të ish e vërtetë
ëndërrova me shpresën, prej "të marri"!

Por jo! -ç'e do, kështu qenka jeta
më e hidhur se pelini bëhet ndonjëherë!
Të dëgjoja tek flisje! E nemitur mbeta
dhe një plagë ju shtua, shpirtit të mjerë.

Më mbeti në mendje çdo fjalë e saj
çdo pikë e presje si thikë më therte.
Kjo jetë mizore, të dënon pa bërë faj
të vret me heshtjen, kjo botë memece.

Heshta edhe unë, ndoshta si të tjerët
lotët shpejt i fshiva, u ngrita në këmb'...
Nuk të mëshirova, siç bëjnë "të mjerët"
por, duke të admiruar do iki nga ky vend.

Nënshkrim i vdekjes

Sa muzgje e mëngjese, u bëra një me shkëmbin
Ndoqa kaq shumë Lindje, Perëndime gjithashtu.
Trishtimthi vijnë mendimet, që kaq fort më dhëmbin
Gjithnjë e më të largët, m'i sjellin sytë e tu.

Në acar dhe mjegull, me trupin bërë kallkan
Drejtuar horizontesh, buzë detit të tërbuar.
Sa shira e rrebeshe përmbi supe më ranë
Ku pak-nga-pak ma vodhen, fytyrën e praruar.

Dhe krejt pakuptuar, ra kështjell' e fantazisë
Duke ju nënshtruar një fati kaq gjysmak.
Pashë t'më nëpërkëmbej çdo copëz të rinisë
Pastaj, nënshkrova vdekjen, e shpirtit luftarak

Ftohtësi ndjenjash

Qielli qan
e deti tërbohet
nga ditët që ngrysen
pa pak dashuri...
Nuk ngroh as dielli
as lulet nuk çelin,
pranvera nuk del
nëse s'ka ngrohtësi.

Yjet nuk ndrijnë
e humbin shkëlqimin
nga kjo akullnajë
që pushtoi gjithë boten...
Hëna e fshehur
rrin mbrapa malit,
në lotë dëshpërimi
s'mund ta shoh më token.

Ftohtësi ndjenjash
në ca puthje pa shpirt,
fjalë, vetëm fjalë
që s'bëjnë as të qeshësh...
Dashurinë e vërtetë
në doni ta gjeni: -
Ajo mbeti e shkruar
veç, në vargje Poetësh.

Një vend bosh

Nëse një ditë do t'më kërkosh
e s'do më gjesh në asnjë vend
Me mallin tënd do të luftosh
do ta qortosh gabimin tënd.

Pastaj, me vetën Ti do qeshësh
kur një imazh të kesh përballë
Sa të përplaset dallg' e detit
do rrjedhin lotët si kristal.

Atëherë nga ëndrra do jesh zgjuar
larg, shumë larg syve të mi
Nga mijëra njerëz, ndoshta rrethuar
në shpirt do ndjesh një zbrazëti.

Do t'më kërkosh nëpër rrugica
e në parqe i vetëm kur të shkosh
Në trupin tënd do ndjesh mornica
një vend gjithmonë do mbetet bosh...

Ndjenjë

Më lëndove thellë, në çdo fjalë të shkruar
ëndrrat m'i vrave, në çdo pikë e presje.
Madje, dhe vargjët që dikur m'ke kushtuar
krejt pabesisht, sot m'i rrëmbeve.

I njihje mirë plagët, ndaj qëlllove në shenjë
se fort mirë e di, Ti e ndjeje dhimbjen time.
Më ngrite lart mbi pedestal të mermertë
ku më pas, më le, buzë një gremine...

Nuk dua ta besoj, se isha pjesë e një loje
ku fjala nxjerr fjalën, ku shpirti beson.
E di; -s'jam e bukur, e as Helene Troje
por, di të ndjej, një shpirt që dashuron.

Kohë robotike

Jetojmë në kohë robotike, i dashur!
Nëpër valë ajrore, ndejmë shpresat...
Me germa varfërore i bëjmë të pasur,
Ekranet e qelqta, ku vrasim ndjenjat.

Më kot...

Më kot i len të hapura dyert varfanjake.
-"Kur të t'marri malli, mundësh të më shkruash!"
Në një vend ku shpirti kurrë nuk gjeti paqe,
I kotë do t'ish kthimi! Me jetën s'bën të luash!

Më kot i shkruan letra, vargje me plot ngjyra.
Kur, gri-ja banon në shpirt, në buzë e në sy!
Nuk mjafton togfjalëshi: -"Ti je më e mira!"
Kur si t'vetmin Zot mbi tokë, ajo të zgjodhi ty!

Më kot...
Më kot bëhesh Kameleon!
Më kot...
Asnjëra nga ngjyrat nuk të shkon!

Në ëndërr

Erdha përsëri tek i njejt Bar-cafe
por kësaj rradhe vetëm, pa Ty
Kamerierët -vonestarët e përhershëm
nuk erdhen as t'më pyesnin, për çudi!

Siç duket s'më panë ata njerëz
qëndrova heshtur për një kohë të gjatë
E zbrazët më dukëj tavolina e vjetër
që kaq shumë ngjasonte
me shpirtin e ngratë.

Një shekull e ca më duket kalova
duke të pritur, t'më vish përmalluar
Të gjitha hyrje-daljet i numërova
portreti venitëj në sy dëshpëruar.

Vendosa të ik, për ku nuk e di
s'mbaj mend si erdha, as si do t'shkoj
Shrenjtë e pagova gabimin me Ty
po ndoshta do zgjohem
kur dita t'agoi!

Labirintet e jetës

Me fytyrë të ngrysur
nëpër labirintet e jetës
eca, veç eca për vite me radhë,
U rrëzova, u ngrita
me peshën e dhembjës,
qava me lot, e bërtita pa fjalë.

Mallkova fatin
më pas u pendova,
se mbaja mllefin që kisha në shpirt,
Veç pak lumturi
asgjë më shumë s'kërkova,
po ndonjëher' jeta, t'i mbyll dy syt'.

Sot, kur të pash Ty
të shtrirë n'mes të rrugës,
dy këmbët këputur, kërkoje lëmosh',
Qielli m'u shemb
m'u bë shpirti capash,
si u robëruam, veç për një grosh!?

Pëshpërita me vete
ca fjalë nën zë
(lotët s'më dilnin, më ishin tharë!)
-Ty, të rrëzoi kjo jetë
të lëshoi përdhë,
Unë mbeta në këmbë
mjerim për të parë.

Sot...

T'i dëgjova fjalët e pathëna!
(Me heshtjen tënde fola gjatë)
Një "zë" më ftoi -të futem brenda,
Një "ulërimë" -më nxori jashtë!

E përfaqësoj denjësisht

Kërkova shumë në një botë të mjerë
e kjo m'i mori dhe ato "pak" që kisha,
Më rrëzoi kaq poshtë në një humnere
më la të gjallë, por e gjallë nuk isha.

Sot, jetoj më kot e më kot endem
rreth kësaj bote të pakuptim,
shoh shumë fytyra e pak njerez
e kështu ngadalë, vdes shpirti im.

Nuk kam as forcën, të luftoj më
se gjithçka në mua sot ka vdekur,
kjo dallgë e fortë më rrëzoi përdhe
pa frymë-pa shpirt, këtu kam mbetur.

Gjith' ditët më ikin, ashtu njëra pas tjetrës
edhe jeta po më iken padrejtësisht,
Unë këtu mbetëm, përfaqësuese e vdekjes
se vetëm vdekjen, përfaqësoj denjësisht!

Dua...

Dua të t'përkëdhel
në mbrëmjet e vona,
të t'përqafoj fort
më pas t'i mbyll dy sytë,
Por Ti, eja dhe në ëndërr
gjumin zbukuroma,
me ato shkronja të arta
që ndezin dashuritë.

Dua të t'lexoj Ty
në netë të gjata dimri,
në ditët e verës dua
të të lexoj pafund,
Fjalën dashurova
atë që del nga shpirti,
botën e poetit
një penë, që tokën tund.

Dua të të puth
në çdo germë tënden,
siç bëjnë të dashuruarit
që puthin perenditë,
Dua të të ndjej
në çdo rrahje zemre,
të qesh pas çdo hareje
e të qaj për tradhëtitë.

Nuk më tremb më asnjë ikje
asnjë ndarje nuk më dhemb,
Më nuk qaj as në braktisje
as për vdekjen, lot nuk derdh!

E humbur

Me pëlhure të zezë ma mbulove fytyrën,
Të dy duart m'i lidhe me rrip të zinxhirtë.
Penelit te zemrës m'ja vodhe gjithë ngjyrat,
Dhe atë bojë alle-n, ma ktheve në të hirtë!

Pelerinë të rëndë, më hodhe përmbi supe!
(Më e rëndë se vetë jeta, ish' peshë e saj)
Për hir të Zotit! -Tu drejtova dhe me lutje -
Mos m'i vra ëndrrat! Skam bërë ndonjë faj!

Por Ti, ishe "puthur" tashmë me demonët,
Që silleshin rreth teje gjithë sharmë e finesë!
Kaq herët më njohe, me: -"Ferrin e Dantes"
Kur në shpirt ma damkose: -vulen e zezë!

Sa i pamëshirshëm, ndaj vetes edhe meje!
(Se duke vrarë mua, Ti vrave edhe veten)
Mos guxo t'më thuash se, asgjë nuk ndjeje,
Se një ditë do qash, kur ta mësosh t'vërtetën.

E di, do jetë vonë! (Se ska si të jetë ndryshe)
Gjithnjë padrejtësitë triumfuan në k'të botë!
Edhe Unë si gjithë të tjerët, (s'i bijë Perëndie)
Pranoj humbjen time, pasi lufta është e kotë!

Malli për vendlinje

Më ka marr malli për fshatin tim
për atë vend ku kam rrit shtatin,
kam shumë mall për atë shtëpi
për sofren shtruar e për oxhakun.

Më merr malli për atë përrua
që fshatit i binte mes per mes,
kam shumë mall për male e fusha
për atë fllad freskie në mëngjes

Më ka marr malli edhe për pyjet
për ato lisa shekullorë,
ku në çdo ver na bënë hije
e dimrit mbuloheshin me dëbore.

Më merr malli për pranverën
vinte kaq ëmbël në atë fshat,
sikur dhe sot ja ndiej aromën
e më kërkon të kthehem prapë.

Më mungon, kaq shumë ky vend
ku unë linda dhe u rrita,
copeza kujtimesh me vijne nder mend
çdo mëngjes, kur agon drita...

Nostalgjisë

Një varkë e braktisur prej kohësh ka mbetur
në bregun e largët, të vetmisë,
Veç telat e një kitarëje të vjetër, hedhur
i këndojnë në heshtje
edhe sonte nostalgjisë...

Nuk e di...

Nuk e di në ishte vera
...apo isht' aroma jote?
Që për një çast si me magji
...më dërgoi në qiell të shtatë!
Nuk e di në ishin puthjet
...ato ledhatimet hirëplotë,
Që në atë got' të dashurisë
...të më dehnin për një natë!

Udhëtarë

Mbetem, udhëtarë -
monopateve të jetës,
Udhëtarë të ëndrrave
mërguar, diku larg...
Biletat mbajmë shtrënguar -
avionesh, tragetesh...
Me lotët tharë qerpikësh
nga pritjet, në prag!

Na donin të gjallë

U mundova gjatë t'i shmang mërzitjet
dhe thashë: -më s'do t'i flas.
Mbrëmjeve fillova të numëroja yjet,
ditët pa diell, më vinin nga pas...

Do harroj - thashë - ndoshta një ditë
dhe dhimbjet marrin fund.
Por, çë do, ajo që më dilte në pritë
ish çdo ditë, i njëjti sfond.

Nisja një rrugë, mbaroja një tjetër
me një plagë që rëndonte në gji.
Nga pranverë shkuam në stinën e vjeshtës
pakuptuar, po humbisnim të dy.

Derisa një ditë, fort i qesha fatit
me ironi, mllef edhe lotë.
Padashje, kishim rënë pre e "mëkatit",
atij, më të "famshit" në botë!

-Se bota këtu, na paska ca rregulla
(që s'di kush i ka vënë).
Po të duash guxo, dhe shkele ndonjërin,
të vrasin me një të shtënë!

Ndaj, Ne na plagosën sapo dëgjuan
dhe vazhduam për vite të ndarë.
Ndoshta, shumë vonë të dy e kuptuam
se krimbat, na donin të gjallë!

Nuk do jesh...

Nuk do të jesh ëndrra, as realiteti
puthja drithëruese më nuk do të jesh.
Nuk do jesh toka, qielli e as deti
rreze e mëngjesit që ëmbël buzëqesh.

Nuk do jesh dhimbja, trishtimi
mall' i pashuar i ditëve te mia...
Nuk do të jesh lindja, as perendimi
në tik-takun e zemrës, dashuria.

Nuk do jesh vesa, në ag të ditës
fladi pranveror, ledhatues.
Nuk do të jesh zëri i pasmesnatës
as afsh i dëshirave, përvëlues.

Nuk do jesh më ardhje, por ikje!
Imazh, që do fanitet ndonjëherë...
Kujtimeve të mia si kandil në fikje
ose në një fletushkë, krejt të pavlerë!

E fundit

E fundit fjalë, e fundit puthje
dhe një heshtje ra në mes,
Rrugët bosh mbetën më tutje
pa një muzg, pa një mëngjes.

Dhe ra nga sytë i fundit lot
të fundit gjethe të asaj vjeshte,
Heshtjen, s'mund ta thyente dot
as e fundit buzëqeshje.

E fundit fjalë, e fundit puthje
e fundit ditë në calendar,
Mbet e shënuar me të kuqe
nga dy të jetës, udhëtarë...

Atë

Ti vazhdon të dergjesh në shtratin e renkimeve
Buza shtrëngon dhimbjet të mos nxjerrë zë,
Si kallkan i ngrirë mes njëmijë mundimeve
Anembanë rrethuar, nga të zezat re!

Ah! Jam kaq e pazonja, t'i largoj nuk mundem,
Përmbi tëndin ballë, s'mund ta vjedh një rrudhë!
Po pse vallë kaq shpejt, betejën e humbem
Kur sapo kishim gjetur një t'përbashkët udhë!?

E di, më kot pyes, tashmë fjalët janë të kota,
Ky roman ish' shkruar që para ardhjes sonë!
Dhimbjet e mëdha - ndër germa të vogla -
Gjithmonë u lexuan në një kohë të vonë...

Atë...

Do të t'mbaj të ndrydhur brenda heshtjes sime, -
Se Ti, je brengë e hershme, kthyer në statujë!
Ndër shekuj gjak pikuan çezma e burime,
Krojet janë shterruar, s'kanë një pikël ujë...

**Nuk di të flas siç duhet për librat!
Kurrë nuk pata një vend të caktuar për t'i shfletuar:
Më mjaftuan vetëm dëshira dhe vullneti, vendi ishte kudo.
Nuk mësova kurrë të bëj kritikë letrare;
Rrallëherë munda të mbaj shenime teksa i lexoja ato.
Nuk më pëlqen të thyej faqe;
Më duket krejt e panëvojshme të nënvizoj fraza.
Librat, di vetëm t'i lexoj në mënyren time (të thjeshtë),
dhe t'i dua marrëzisht.**

